

Особено обичахъ есеннитѣ дни — ония слънчеви, просторни, слабо замъглени дни — отъ които е измуканъ, сякашъ, всѣкакъвъ шумъ, всѣкакво движение. Сухи долове съ опадала шума, нивя, дето необратната царевица шумоли като стѣпки задъ тебе, крайпѣтни сливи, съ останалъ тукъ-тамъ, подобно кехлибарени зърна, плодъ, нѣкоя кирпичена хижа съ лента синкавъ димъ надъ нея — всичко това бѣше неизказано хубаво и приличаше на обширно напустнато царство, което се готви за сънъ...

Той млъкна съ примрежени очи, после трепна и продължи:

— Унесохъ се... Да, хубаво бѣше! Наистина хубаво. Но азъ искахъ да ти разкажа нѣщо отъ тамошния си животъ. Слуша ли ти се? — Той погледна часовника. — Имаме още половинъ часъ до влака. И времето ще мине по-леко, и ти ще се разсънишъ. Само не чакай нѣкакво необикновено приключение или особена случка. Напротивъ, нѣщо твърде незначително, но споредъ мене донейде интересно и характерно. Единъ „кжсъ отъ живота“ или „битовъ реализъмъ“, както се изразяватъ нашитѣ днескашни литератори...